

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně **A. K.**, zastoupené JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem v Praze 1, Vodičkova 709/33, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru**, se sídlem v Praze 7, Strojnická 935/27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2013, čj. PPR-524-28/ČJ-2009-990131,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 7. 10. 2013, čj. PPR-524-28/ČJ-2009-990131 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč k rukám zástupce JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala, aby soud zrušil rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 7. 10. 2013, čj. PPR-524-28/ČJ-2009-990131, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitele Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „prvostupňový orgán“) ve věcech služebního poměru ze dne 7. 11. 2008, č. 37/2008. Poukázala na to, prvostupňový orgán ve věci již jednou rozhodoval, a sice rozhodnutím ze dne 29. 12. 2006, jímž byla žalobkyně ustanovena na služební místo vrchního komisaře 2. oddělení odboru vyšetřování Policie České republiky Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu služby kriminální policie a vyšetřování se zařazením do 8. tarifní třídy. Rozhodnutí bylo k podnětu

žalobkyně v přezkumném řízení zrušeno a se závazným právním názorem ministra vnitra vráceno k novému rozhodnutí zpět prvostupňovému orgánu. Prvostupňový orgán vydal rozhodnutí dne 7. 11. 2008 pod č. 37/2008 znovu. Proti němu se žalobkyně bránila odvoláním, v němž namítala, že činnost vyšetřovatele u úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu je mnohem náročnější než činnost vyšetřovatele na jiném útvaru policie. Nezávisle na podaném opravném prostředku byla žalobkyně ke dni 1. 1. 2009 ze stávajícího služebního místa odvolána a ustanovena na služební místo rady do 9. tarifní třídy.

Rozhodnutím náměstka policejního prezidenta ze dne 18. 3. 2009 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, proti čemuž žalobkyně brojila žalobou ve správním soudnictví. Městský soud v Praze rozsudkem čj. 6 Ca 134/2009 – 39 ze dne 13. 6. 2009 toto rozhodnutí o odvolání zrušil pro nepřezkoumatelnost a vrátil věc zpět odvolacímu orgánu. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobkyně opět zamítnuto.

Žalobkyně uvedla, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevzal za relevantní názor žalobkyně a názor svědka, podle nichž byly žalobkyni jako pracovní úkoly přidělovány případy nejsložitější trestné činnosti a že tato náročnost odpovídala náročnosti vedoucího oddělení zařazeného do 9. tarifní třídy. Svědkovi - bývalému nadřízenému plk. Mgr. M. G. – nadto žalovaný vytkl, že dostatečně neobjasnil rozdíl mezi jednotlivými tarifními třídami. To však je podle žalobkyně úkolem služebního orgánu, nikoli svědka. Žalobkyně dále namítla, že skutečnost, že při své činnosti nespolečně pracovala se zahraničím, není důkazem o tom, že nevykonávala nejsložitější policejní činnost. Žalovaný neuznal za důvod zařazení do vyšší tarifní třídy skutečnost, že žalobkyně v trestním řízení pracovala s přestárlými osobami a poukázal na skutečnost, že žalobkyně naproti tomu nevykonávala trestní řízení s recidivisty, kteří mají zkušenosti s podáváním vysvětlení a výpovědi. Podle žalobkyně přitom žalovaný přehlíží skutečnost, že při výkonu služby provádí výslechy bývalých policistů a bývalých příslušníků Státní bezpečnosti, kteří mají s vedením trestního řízení bohaté zkušenosti. Žalobkyně dále nesouhlasila se závěrem žalovaného, podle něhož byla systemizace úřadu přizpůsobena a nastavena podle potřeb policie. Podle žalobkyně vycházela naopak systemizace z tehdejšího personálního obsazení úřadu, kdy vyšetřovatelé byli do 8. Tarifní třídy zařazení, ačkoli většinou nespĺňovali požadované vzdělání a neměli zkušenosti. Veškerou náročnou práci proto vykonávali vyšetřovatelé.

Podle žalobkyně je chybný rovněž argument žalovaného, podle něhož nemůže služební funkcionář provést ustanovení na služební místo, pokud to schválená systemizace neumožňuje. To však znamená jistou argumentaci v kruhu. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný doposud nevysvětlil, proč považuje výpověď vedoucího oddělení za subjektivní a pro posouzení věci irelevantní, ačkoli vedoucí oddělení ví o náplni služební činnosti svých podřízených více než kdokoli jiný, žalovaného nevyjímaje. Žalobkyně rovněž brojí proti tomu, že žalovaný vypořádal odvolací námitku, v níž žalobkyně odkazovala na její práci na věcech s trestnou činností spojenou s měnovou reformou z roku 1953, pomocí výpovědi plk. PhDr. M., která v rozhodné době byla jen řadovou vyšetřovatelkou, na této problematice se nepodílela, ani žalobkyni nezadávala úkoly. Žalovaný rovněž podepřel neoprávněnost zařazení žalobkyně do 9. tarifní třídy tím, že se neúčastnila jednání na Nejvyšším státním zastupitelství na metodické úrovni. To však žalobkyně považuje za právně zcela irelevantní. Žalovaný zaujal k výpovědi svědkyně M. zcela odlišný postoj než k výpovědi bývalého vedoucího odboru, který vypovídal ve prospěch žalobkyně.

Žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Správní orgán je povinen brát v úvahu všechny skutečnosti a důkazy a je vázán zásadou materiální

pravdy. Dále žalovaný zcela opominul, že pplk. T., který vykonával tytéž činnosti jako žalobkyně, byl zařazen do 9. tarifní třídy. Ve shodné věci tak došel ke zcela odlišným závěrům. Na podporu svých tvrzení žalobkyně navrhla provést před soudem důkaz výsledkem svědka Mgr. T. T., bývalého spolupracovníka a Mgr. P. G., bývalého vedoucího oddělení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí a uvedl, že předmětem předešlého řízení před služebním funkcionářem byla otázka, zda žalobkyně v letech 2007 – 2008 splňovala podmínky pro zařazení do 9. tarifní třídy podle nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech. Činnost žalobkyně při spolupráci se zahraničními orgány jako jedna oblast, jež by byla důvodem pro zařazení do vyšší tarifní třídy, nebyla u žalobkyně prokázána. Práce žalobkyně s přestárlými osobami v rámci trestního řízení sama o sobě nebyla posouzena jako kritérium pro zařazení do 9. tarifní třídy. Žalovaný dále poznamenal, že srovnání jednotlivých specializací u policie podle jejich psychické náročnosti a následné určení tarifní třídy je velmi problematické. Žalovaný vyšel při svém posouzení věci z vyjádření plk. Mgr. V., jež bylo hodnoceno jako komplexnější a přesvědčivější než vyjádření vedoucího oddělení psychologie personálního odboru ministerstva vnitra. Argument žalobkyně, že prováděla rovněž výsledky bývalých policistů a příslušníků bývalé Státní bezpečnosti neodůvodňuje její zařazení do vyšší tarifní třídy. K vyjádření plk. Mgr. G. žalovaný uvedl, že jeho názor nemohl být zohledněn, neboť se nijak nevypořádává s konkrétní žalobkyní vykonávanou činností a jedná se tedy o jeho čistě subjektivní názor. Problematiku měnové reformy z roku 1953 žalobkyně nezpracovávala komplexně a jednalo se o činnost standardně zpracovávanou a trestněprávně dobře posouditelnou. V žádném z případů žalobkyně nevedla trestní stíhání a rozsahem se jednalo o standardní spisy, dozоровané vždy jedním a týmž státním zastupitelstvím. Zařazení žalobkyně do 9. tarifní třídy k 1. 1. 2009 umožnilo rozšíření působnosti úřadu i na vyšetřování zločinů spáchaných v období tzv. „divokého odsunu“ Němců. Příklad pplk. Mgr. T. je podle žalovaného odlišný, neboť jmenovaný prováděl odlišnou činnost než žalobkyně, například prováděl činnost ve vztahu k aplikaci právních předpisů účinných před rokem 1946.

U jednání soudu setrvali účastníci řízení na svých dosavadních stanoviscích.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Správní orgán prvního stupně rozhodoval poté, co bylo předchozí prvostupňové rozhodnutí ze dne 29. 12. 2006, č. 8/2007 zrušeno v přezkumném řízení. Novým rozhodnutím ze dne 7. 11. 2008, č. 37/2008 rozhodl prvostupňový orgán o ustanovení žalobkyně na služební místo vrchního komisaře Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu služby kriminální policie a vyšetřování se zařazením do 8. tarifní třídy ve smyslu nařízení vlády č. 104/2005 Sb. V odůvodnění rozhodnutí prvostupňový orgán uvedl, že ustanovení policisty na služební místo vrchní komisař a jeho zařazení do 8. tarifní třídy bylo provedeno podle potřeb policie v souvislosti s nabytím účinnosti zákona při splnění stanoveného stupně vzdělání podle § 7 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Nařízení vlády č. 104/2005 Sb., v ustanovení § 2 nijak nedefinuje pojem "výkon náročných policejních činností" ani pojem "výkon nejnáročnějších policejních činností". Rozdíl těchto pojmů lze vymezit pouze při aplikaci na konkrétní případy a srovnáním stupně náročnosti všech policejních činností. Prvostupňový orgán konstatoval, že při porovnání obsahu a rozsahu služebních činností prováděných policistou vzhledem k požadavkům na jeho kompetence v oblasti aplikace práva, archivnictví, psychické náročnosti se srovnatelnými činnostmi prováděnými v jiných útvarech s celorepublikovou působností a

v policejním prezidiu lze zcela jednoznačně konstatovat, že činnosti prováděné policistou odpovídají jeho zařazení do 8. tarifní třídy - vrchní komisař. Jmenování do služební hodnosti a zařazení do tarifní třídy odpovídá zařazení služebního místa podle charakteristiky tarifních tříd příslušníků bezpečnostních sborů uvedených v příloze k zákonu.

Žalobkyně podala dne 1. 12. 2008 proti rozhodnutí prvostupňového orgánu odvolání. Uvedla, že v minulosti působila rovněž v policejním prezidiu ve srovnatelném celostátním útvaru ve funkci vyšetřovatele při bývalém Úřadu vyšetřování pro ČR. Žalobkyně proto z vlastní zkušenosti ví, že práce na Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu SKPV (dále také „ÚDV“) je nejnáročnější, a to jak po právní, tak i po skutkové stránce. Zdůraznila, že na ÚDV pracuje vyšetřovatel s právními normami platnými v době spáchání deliktu, tj. často i právními předpisy přijatými v 19. století. Nadto je třeba znát i stávající legislativu. Náročnost lze tedy podřadit pod kvalifikaci 9. tarifní třídy. Vysokou náročnost práce u tohoto útvaru žalobkyně zdůvodnila skutečností, že vyšetřovatel je nucen pracovat s přestárlými osobami, což klade vysoké nároky na psychickou připravenost a odolnost. Dále žalobkyně uvedla, že do 1. 1. 2007 měli vyšetřovatelé odlišné platové zařazení než ostatní pracovníci a tento rozdíl nečinil žádné problémy. Od roku 2007 jsou však všichni bez rozdílu zařazení do 8. tarifní třídy, ačkoli mnozí z nich nemají zkušenosti s trestním řízením, popř. vůbec nevykonávají policejní činnost.

Rozhodnutím čj. PPR-524-5/ČJ-2009-99KP ze dne 18. 3. 2009 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou podanou ve správním soudnictví. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 6. 2013 čj. 6 Ca 134/2009 – 39 shora uvedené rozhodnutí o odvolání zrušil pro nepřezkoumatelnost s tím, že rozhodnutí žalovaného neobsahuje žádná kritéria určující míru náročnosti policejních činností. Klíčové neurčité právní pojmy tak zůstaly neobjasněny.

Rozhodnutím ze dne 7. 10. 2013 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu. V odůvodnění rozhodnutí odmítl vyjádření plk. Mgr. P. G., bývalého nadřízeného žalobkyně, podle něhož jí byly žalobkyni přidělovány ty nejnáročnější věci, tj. úkoly, jejichž náročnost odpovídala zařazení příslušníka do 9. tarifní třídy. Podle žalovaného se jedná pouze o vlastní názor Mgr. G., a poukázal na to, že jmenovaný nijak neodůvodnil rozdíl mezi jednotlivými tarifními třídami. Stran zohlednění aspektu spolupráce příslušníka se zahraničními orgány žalovaný uvedl, že taková spolupráce sama o sobě nezakládá nárok na zařazení do 9. tarifní třídy. Poukázal přitom na služební náplň příslušníků Národní protidrogové centrály, kteří styk s cizinou mají stanoven jak pro devátou, tak pro osmou tarifní třídu. K argumentaci žalobkyně stran náročnosti práce s přestárlými osobami dospěl žalovaný k závěru, že práce s přestárlými osobami sama o sobě není kritériem pro zařazení do 9. tarifní třídy. Žalovaný přitom vyšel z vyjádření vedoucího psychologa plk. Mgr. V. V., podle něhož by při uplatnění argumentace žalobkyně každá specificky psychicky náročná policejní činnost musela znamenat zařazení do vyšší tarifní třídy. Jeho vyjádření je podle žalovaného konkrétnější a relevantní. Žalovaný příkladmo poukázal na specifika činnosti jiných útvarů spojená například s výslechem mladistvých, recidivistů, pachatelů sofistikované trestné činnosti či pachatelů násilných trestných činů. Systemizace úřadu byla k 1. 1. 2007 přizpůsobena potřebám Policie České republiky a také ekonomickým možnostem státu. Dle ustanovení § 4 odst. 5 zákona o služebním poměru návrh organizační struktury bezpečnostního sboru připravuje jeho ředitel a schvaluje jej podle vládou schválené systemizace jeho nadřízený. Příslušník bezpečnostního sboru proto nemůže retroaktivně zpochybnit systém nastavený policejním prezidentem, který schválil ministr vnitra a vláda České republiky.

K odvolací námitce, podle níž sám zástupce ředitele ÚDV ve svém písemném vyjádření zastává názor, že by mělo dojít ke sjednocení s ostatními útvary s celostátní působností, uvedl žalovaný, že z tohoto vyjádření nevyplývá, jakým způsobem by mělo ke sjednocení dojít. K žalobkyní namítané skutečnosti, že zpracovávala doposud nezpracovanou problematiku měnové reformy z roku 1953, žalovaný vyžádal vyjádření náměstkyně ředitele ÚDV, která dne 22. 8. 2013 konstatovala, že tato problematika v rozhodné době nebyla unikátní, neboť již předtím byla z historicko-politického pohledu mapována dokumentaristy úřadu. Žalobkyně podle tohoto vyjádření prováděla prověřování zákonnosti postupu bezpečnostních orgánů vůči osobám, které vyjádřily s měnovou reformou veřejně nesouhlas, což je agenda úřadem standardně zpracovávaná, např. v tématech jako okupace Československa v roce 1968 či demonstrací v rámci tzv. Palachova týdne. Ani v jednom případě týkajícím se měnové reformy nevedla žalobkyně trestní stíhání. Návrh na provedení výslechu Mgr. P. G. posoudil žalovaný jako nadbytečný.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z níže citovaných relevantních ustanovení právních předpisů.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“), platí, že systemizací se rozumí stanovení počtu služebních míst včetně počtu míst příslušníků zařazených v zálohách a objemu prostředků stanovených státním rozpočtem na příslušný rok na jejich služební příjmy.

Podle § 4 odst. 3 služebního zákona platí, že návrh systemizace na příslušný kalendářní rok předkládá v předcházejícím roce ke schválení vládě nadřízený ředitel bezpečnostního sboru.

Podle ustanovení § 116 odst. 1 služebního zákona platí, že pro služební místo příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje. Pro služební místo vedoucího příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti v působnosti příslušné organizační jednotky bezpečnostního sboru.

Podle ustanovení § 180 odst. 4 služebního zákona platí, že služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.

Ustanovení § 181 odst. 5 služebního zákona stanoví, že v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle ustanovení § 215 odst. 1 služebního zákona platí, že příslušník ustanovený do funkce podle dosavadních právních předpisů, který vykonává službu podle § 1 odst. 4, bude dnem nabytí účinnosti tohoto zákona ustanoven na služební místo, pro které splňuje

stanovený stupeň vzdělání, a jmenován do služební hodnosti, která je stanovena pro toto služební místo. Splnění požadavku oboru nebo zaměření vzdělání a dalšího odborného požadavku pro služební místo se nevyžaduje.

Příloha č. 1.3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb., jež stanoví katalog činností ve výkonu služby v Policii České republiky, charakterizuje činnosti spojené se zařazením do 8. tarifní třídy (bod 8.1) jako „výkon náročných policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkově a právně vysoce složitě trestné činnosti v příslušnosti útvarů s působností na celém území České republiky nebo na Policejním prezidiu České republiky“.

Příloha č. 1.3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb., jež stanoví katalog činností ve výkonu služby v Policii České republiky, charakterizuje činnosti spojené se zařazením do 9. tarifní třídy (bod 9.2) jako „výkon nejnáročnějších policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkově a právně nejsložitější trestné činnosti v působnosti Policejního prezidia České republiky nebo útvarů policie s působností na celém území České republiky“.

Žalobkyně se podanou žalobou ve svém důsledku domáhá, aby její zařazení do 8. tarifní třídy, jež jí příslušelo od 1. 1. 2007 do 1. 1. 2009, bylo zpětně zrušeno s tím, že s ohledem na obsah jí vykonávaných činností měla být zařazena v souladu s nařízením vlády č. 104/2005 Sb. do 9. tarifní třídy. Podstatou sporu je otázka, zda služební činnost skutečně vykonávaná žalobkyní ve shora uvedeném období odpovídá jejímu zařazení do 8. tarifní třídy. Z ustanovení § 116 odst. 1 služebního zákona vyplývá, že pro služební místo příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje. Z charakteristik jednotlivých tarifních tříd obsažených v příloze k nařízením vlády č. 104/2005 Sb. lze dovést, že zásadní odlišnost mezi 8. a 9. tarifní třídou spočívá buďto v míře koncepční činnosti, která je s tím kterým zařazením spojena, nebo v náročnosti policejní činnosti, která musí být hodnocena celkově, tj. ve srovnání s náročností výkonu služby napříč různými útvary policie.

Z rozhodnutí je patrné, že se žalovaný snažil, vázán názorem Městského soudu v Praze uvedeným ve zrušujícím rozsudku ze dne 13.6.2013, č.j. 6 Ca 134/2009 – 39, blíže charakterizovat skutečnou činnost žalobkyně a k těmto hodnocením směřovaly jednotlivé námitky žalobkyně uvedené v podané žalobě.

Žalobkyně namítala, že žalovaný zcela odhlédl od skutečnosti, že ve své praxi provádí také výslechy bývalých prokurátorů, policistů či příslušníků Státní bezpečnosti. Soud předně konstatuje, že odvolací orgán je podle ustanovení § 180 odst. 5 služebního zákona povinen se ve svém rozhodnutí vypořádat s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Tato povinnost však neznamená požadavek vyjádřit se ke každé větě podaného odvolání. Žalobkyni je třeba přisvědčit v tvrzení, že k náročnosti prověřování a vyšetřování trestné činnosti bývalých prokurátorů či bývalých příslušníků Státní bezpečnosti se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil. Z obsahu podaného odvolání je ale patrné, že žalobkyně tuto skutečnost uvádí pouze jako dílčí argument svědčící závěru, že práce na ÚDV je skutkově i právně nejsložitější. Na tento dílčí poukaz lze však stěží pohlížet jako na odvolací námitku, jejíž nevypořádání by činilo rozhodnutí nezákonným. Ačkoli by bylo vhodné, aby se žalovaný vyjádřil i k tomuto argumentu žalobkyně, konstatuje soud, že pokud by dospěl k závěru, že se jedná o jediné pochybení, nebylo by toto důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že soud shledal důvodné i další žalobní námitky,

pro které napadené rozhodnutí zrušil, bude nutné, aby se žalovaný v dalším řízení vypořádal i s touto námitkou.

Žalobkyně dále namítala, že byla s účinností od 1. 1. 2009 ustanovena na služební místo zařazené do 9. tarifní třídy, aniž by došlo k faktické změně její služební náplně. Z popisu služební činnosti ze dne 1. 1. 2009 vyplývá, že důvodem pro zařazení žalobkyně do 9. tarifní třídy od počátku roku 2009 je rozšíření působnosti útvaru i na činnost směřující k odhalování trestných činů spáchaných v souvislosti s tzv. divokým odsunem Němců v letech 1945 – 1946. Ze spisového materiálu, jakož i ze závěrů žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, vyplývá, že uvedená problematika je nová a nebyla k jejímu zpracovávání doposud vytvořena metodika. Právě s potřebou metodické a koncepční činnosti je pak spojeno odpovídající zařazení do 9. tarifní třídy. Odůvodnění této změny žalobkyně nijak nerozporuje. Zařazení do určité tarifní třídy sleduje nejnáročnější činnost příslušníka, která je specifikována v popisu jeho činnosti. Jedná se tedy vždy o nejnáročnější činnost, kterou lze příslušníkovi uložit. Skutečnost, že žalobkyni doposud nebyla taková činnost uložena, nemá vliv na zákonnost jejího zařazení do 9. tarifní třídy a nemůže tím být zpochybněna ani zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Námitka je proto nedůvodná.

Částečně důvodnou shledal soud námitku, podle níž žalovaný nesmyslně argumentuje systemizací, která zařazení žalobkyně do 9. třídy neumožňovala. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně nemohla být ustanovena na služební místo zařazené v 9. tarifní třídě, neboť takové místo nebylo v rámci úřadu systemizováno. Je třeba poukázat na to, že podstatou sporu je otázka, zda faktická služební náplň služebního místa, na něž byla žalobkyně ustanovena, odpovídá 8. tarifní třídě, či nikoli. Správní orgán je při svém rozhodování vázán právními předpisy a zákonnost rozhodnutí je proto třeba posuzovat výlučně s ohledem na soulad s těmito předpisy. Systemizace ve smyslu ustanovení § 4 služebního zákona je naproti tomu interní akt svého druhu, u něhož má specifikace služebních míst jen doporučující charakter. Klíčový je tedy toliko požadavek služebního zákona uvedený v ustanovení § 116 odst. 1, podle kterého se pro služební místo příslušníka stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje. Výklad žalovaného, z něhož vyplývá, že nelze zpětně rozhodovat v rozporu se schválenou systemizací, resp. ji touto formou měnit, je proto nesprávný a ve svém důsledku by zcela ignoroval obecnou závaznost a právní sílu ustanovení zákona.

Z odůvodnění rozhodnutí jako celku je však bezpochyby zřejmé, že zamítavý výrok rozhodnutí opřel žalovaný pouze o hodnocení obsahové náplně výkonu služby na služebním místě žalobkyně a poznámku o povaze systemizace služebních míst použil spíše jako okrajovou a zdůvodňoval tím motivy, které vedly k nastavení systemizace tak, aby byli tzv. řadoví vyšetřovatelé zařazení do 8. platové třídy (str. 6 napadeného rozhodnutí). Právní povahu systemizace tedy sice žalovaný vadně právně posoudil, avšak na posouzení ostatních relevantních důvodů neměl tento závěr vliv. I tato vada proto zůstala bez vlivu na zákonnost rozhodnutí jako takového.

V žalobním bodě, v němž žalobkyně brojí proti výpovědi plk. M. ohledně náročnosti práce na případech zločinů spáchaných v souvislosti s měnovou reformou z roku 1953, poukazuje žalobkyně na událost, jež má dokládat, že případ tohoto druhu nebyl schopen zpracovat ani tým osmi příslušníků expozitury ÚDV v Brně. Je třeba předeslat, že účastník řízení před soudem má povinnost v žalobě uvést dostatečná skutková tvrzení a dále navrhnout na podporu svých tvrzení odpovídající důkazy (srov. ustanovení § 71 odst. 1 soudního řádu správního). Tvrdí-li žalobkyně toliko, že jeden spis týkající se shora uvedené problematiky

byl neúspěšně zpracováván týmem spolupracovníků na expozituře v Brně, aniž by věc jakkoli obsahově a časově konkretizovala a dále aniž by odkazovanou událost podpořila důkazem, lze sotva takto neurčitým tvrzením cokoli vyvracet. Námitka je proto nedůvodná.

Nelze přisvědčit ani námitce, podle níž je žalovaným hodnocená otázka účasti žalobkyně na jednání s Nejvyšším státním zastupitelstvím právně irelevantní. Žalovaný ve svém rozhodnutí argumentuje skutečností, že žalobkyně jako zpracovatelka jednotlivých spisů nekonzultuje svou činnost s vyššími články státního zastupitelství, neboť kontakt s nimi probíhá zásadně na úrovni vedení ÚDV. Spolupráce s nimi zahrnuje řešení mj. metodických otázek. Žalovaný tak poukazuje na skutečnost, že styk s vyššími státními zastupitelstvími, spojený s určitou koncepční povahou práce, žalobkyně nevykonává. Právě taková činnost přitom odpovídá charakteristikám 9. tarifní třídy uvedeným v bodě 9.3 přílohy 1.3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb. (tj. stanovování postupů a tvůrčí komplexní řešení nejnáročnějších analýz a hodnocení metod, forem a účinnosti globálních policejních opatření při zajišťování bezpečnostní politiky v působnosti Policejního prezidia České republiky). Žalovaný touto cestou přispívá k jím přijatému závěru, že zařazení žalobkyně do 9. tarifní třídy není odpovídající.

Důvodnou však soud shledal žalobní námitku, v níž žalobkyně napadá skutečnost, že žalovaný odmítl přihlídnout k výpovědi bývalého vedoucího odboru Mgr. G., zatímco vyšel z výpovědi svědkyně plk. M.. Jak vyplývá z ustanovení § 180 odst. 4 služebního zákona, i v řízení ve věcech služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů se uplatňuje tzv. zásada volného hodnocení důkazů. Ustanovení § 181 odst. 5 služebního zákona pak stanovuje povinnost služebního funkcionáře uvést v odůvodnění rozhodnutí, jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se k požadavkům spojeným s volným hodnocením důkazů vyslovil ve svém rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, že *„existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí“*. Soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl v dané věci od těchto závěrů odchýlit. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že jako podklad pro rozhodnutí vzal žalovaný do úvahy rovněž vyjádření plk. Mgr. P. G.. Pokud tak učinil, byl s ohledem na shora popsané principy rovněž povinen se dostatečně vypořádat s tím, proč se ztotožnil se závěry protichůdného vyjádření plk. M., podle níž náročnost úkolů svěřených žalobkyni neodpovídala zařazení do 9. tarifní třídy. Žalovaný se omezil pouze na konstatování, že se jedná jen o vlastní názor pracovníka, který nebyl nijak blíže odůvodněn. Takové hodnocení důkazu ale soud nepovažuje za dostatečné. Pokud považoval vyjádření Mgr. P. G. za neurčité, bylo na správním orgánu, aby vedl svědka ke specifikaci výpovědi, tedy k tomu, aby si případně požadované informace opatřil v součinnosti se stávajícím vedoucím oddělení nebo s ostatními pracovníky. Pokud tak neučinil a vyjádření Mgr. G. odmítl pouze s tím, že se jedná o jeho subjektivní názor, zatížil svým postupem rozhodnutí procesní vadou, která měla vliv na jeho zákonnost.

Stejně jako s provedenými důkazy je služební funkcionář povinen se dostatečně přesvědčivě vypořádat i s námitkami účastníků (srov. ustanovení § 181 odst. 5 služebního zákona). Pokud žalobkyně v průběhu řízení namítala, že žalovaný v případě pplk. T. dospěl ve shodné věci ke zcela odlišným závěrům, žalovaný se touto námitkou měl ve svém rozhodnutí zabývat, což ale neučinil, ačkoli ve správním spise měl k tomu dostatečný podklad, když si opatřil Doporučení senátu poradní komise policejního prezidenta ve věci odvolání Mgr. T. T., ve kterém senát doporučil, aby jeho odvolání bylo vyhověno. Určité

stanovisko zaujal žalovaný až ve vyjádření k podané žalobě. S ohledem na to, že soud posuzuje zákonnost rozhodnutí podle právního a skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), nelze k tomuto vyjádření přihlídnout a při posouzení důvodnosti této žalobní námitky z něj vycházet. Vzhledem k požadavku služebního zákona, aby se služební funkcionář vypořádal se všemi námitkami účastníků, je třeba uzavřít, že nevypořádáním shora uvedené námitky žalovaný zatížil rozhodnutí vadou řízení, která jej činí nezákonným.

Žalobkyně v podané žalobě také navrhla, aby soud provedl důkaz výsledkem Mgr. T. a Mgr. G.. Tomuto návrhu soud nevyhověl. Soud považuje za nutné zopakovat, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze stavu, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí. V soudním řízení správním soud může provést dokazování, avšak v zásadě pouze v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí soudu. V projednávané věci vycházel soud z toho, že žalovaný zatížil rozhodnutí nezákonností nikoli tím, že by důkazy neprovedl, nýbrž tím, že v případě výpovědi Mgr. G. tento důkaz nedostatečně vyhodnotil, a že se dostatečně nevypořádal s námitkou, která se týkala odlišného posouzení případu Mgr. T.. Výslech v řízení před soudem by byl proto pro účely soudního rozhodování nadbytečný.

Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné pro vady řízení, a proto ho zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s.ř.s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšné žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč (za převzetí věci, sepis žaloby, účast na jednání před soudem) a tři režijní paušály po 300,- Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 10.200,- Kč. K tomu nutno připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z této částky, neboť zástupce žalobkyně osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 2.142,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Soud přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč, když neuznal za důvodně vynaložený náklad úkon spočívající v replice, neboť se v daném případě jedná o velmi stručné vyjádření, které neobsahuje žádné nové argumenty, přičemž soud sám k podání vyjádření žalobkyni nevyzval.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. října 2016

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová